

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti **NEDĚLNÍČEK**

Křížovou cestu v první neděli postní vedli členové KDU ČSL.

březen 2015

SLŮVKO FARÁŘE

VYPRACOVANÝ BICEPS A TRICEPS

Také se vám někdy stává, že když chcete soustředit svou mysl k nějakému tématu, myšlence nebo ději, že skoro zároveň nebo o něco později vás bombarduje spousta jiných myšlenek a nestíháte se věnovat tomu prvotnímu? Že ne? Tak to máte můj obdif.

Stalo se to zrovna při prožívání tzv. Křížové cesty, což je pobožnost nám všem poměrně známá. Bylo to u devátého zastavení, které má název „Pán Ježíš padá potřetí pod křížem.“ Všiml jsem si, že na tomto zastavení je zobrazen jeden z vojáků, kteří jako eskorta doprovázeli nespravedlivě odsouzeného Syna božího na popraviště Golgoty. Tento voják, držící v ruce bič nebo spíše důtky, má vypracované svaly. Bicepsy, tricepsy a jistě i jiné části svalové hmoty. No co bychom také čekali, vždyť je to voják a voják musí mít sílu, být vycvičen. Mělo by to na něm být viděno, že je silákem, mělo by to vzbuzovat respekt...

Mimoděk jsem si vzpomněl na jednu českou zfilmovanou pohádku – tuším, že to byly „Hrátky s čertem“, kde jedna z hlavních hrdinek má zájem o chlapa, který by byl „samý sval a šlacha“. Vida, že toto je trend, který je stále aktuální. Samý sval a šlacha!

Ten římský voják měl své povinnosti a zájmy, určitě se snažil dělat dobře svou službu, za kterou byl také placen. Asi nechodil do tzv. Fitcentra, kde je spousta zařízení, podporujících rozvoj svalstva a někdy s tím spojeného atraktivního vzhledu.

Ale najednou vás napadne, že vlastně tyto svaly a šlachy byly nápomocny tomu, aby se pokořil, ponížil a nakonec i zlikvidoval Syn Stvořitele lidského těla... Víím, že je to myšlenka odvážná až troufalá, ale nějak se nám často pojí

s realitou, ve které vidíme např. v poměrně chladném letně-podzimním počasí chlapíka v těsném triku, ze kterého „vyčnívají“ na všechny strany nejružnější svaly, vystavené k obdivu kolemjdoucích.

Inu, v tomto světě se hraje opravdu na jiné „struny“, než o kterých mluví níže uvedené biblické texty.

Přeji vám pokojnou postní dobu.

Ž 33,16: „Nezvítězí král početným vojskem, ani silák se nezachrání velkou udatností.“

Ž 147,10-11: „Hospodin nemá potěšení v síle koně, nemá zalíbení ve svalech muže. Hospodinu se líbí, kdo se ho bojí, kdo spoléhají na jeho dobrotu.“

PKF

Připomeňme si historii sakrálních staveb naší farnosti

Období velkého stavebního rozmachu

V roce 1706 postihlo farnost neštěstí, 24 lupičů přepadlo faru s kostelem a zcela vykradli vybavení kostela, především bohoslužebné předměty. Po pořízení nových předmětů ze sbírek se vykradení v roce 1710 opakovalo. Po tomto vyloupení se do oken vsadily mříže. Za zmínku a povšimnutí stojí celek pěti podstavníků symbolizujících cech dolnobenešovských řemeslníků, jako krejčovství, zámečnictví, ševcovství, sedlářství a koželužnictví s letopočty 1849,1852,1872. Na vrcholu podstavníků se umísťovaly svíčky pro osvětlení kostela.

Po smrti faráře Matouše Janoty, v roce 1831 působil ve zdejší farnosti jako administrátor farář František Pavlenka, rodák ze Zábřeha, zemřel v mladém věku v roce 1849, avšak pro svoji dobrosrdečnost si vysloužil přídomek lidumil. Pochován je u vnější oltární zdi našeho kostela, kde má náhrobní desku.

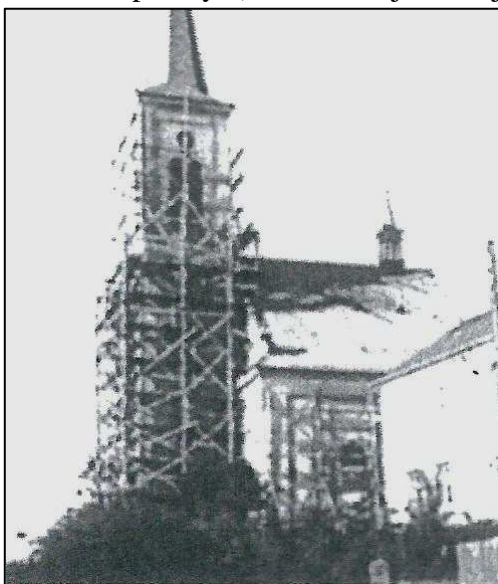
Krátce po jeho smrti nastoupil na zdejší farnost v roce 1850 P. Josef Kopetzký rodák z německého Neukirchenu. Jeho nástupem byla započata rozsáhlá přeměna celé farnosti, kterou lze považovat za velmi prospěšnou i pro současnost. Svoji invenci nejprve projevil ve zrušení staré jednopodlažní zchátralé dřevěné fary a postavením nové zděné dvou podlažní v roce 1852. Současně nechal postavit zděné hospodářské budovy pro účely hospodářské činnosti sloužící celé farnosti. Rozrůstajícím se Benešovem a tím přibývajícím obyvatelstvem a také větší úmrtností s pochováním na hřbitov okolo kostela v omezeném prostoru, rozhodl se pan farář v roce 1854 pořídit nový, současný hřbitov za tehdejší obytnou zástavbou. Po zrušení starého hřbitova byly kosterní pozůstatky umístěny v kapliče u kostela.

V roce 1855 bylo zjištěno, že zvony na tehdejší kostelní věži mají špatné znění a jsou prasklé, proto panem farářem byla vyhlášena sbírka na jejich přetavení, jejichž náklady činily 124 říšský tolarů a veřejnou sbírkou bylo vybráno 226 tolarů. S odpovědi na otázku, jak naložit se 100 tolarovým přebytkem přišel p. farář a navrhl postavit pro nové zvony novou věž, neboť stará a dřevěná zvonice byla již zchátralá, nízká a nevhodně umístěna nad kaplí sv. Josefa. Hlas nových zvonů z nové věže tak vynikne do údolí řeky Opavy, pan farář z kazatelny vyzval farníky, aby přinesli novou velkou oběť a přispěli podle svých možností na výstavbu nové věže, výzva se tak setkala s příznivým ohlasem a farníci se vlastnoručními podpisy zavázali, že složí 1000 říšských tolarů.

K tomu je nutno sdělit skutečnost, že při opravě současné věže v roce 1926 a 1992 byl v báni věže nalezen seznam přispívatelů z Benešova i okolních farností na výstavbu nové věže a uložení zpět do opravené baně v zataveném měděném pouzdře.

Zpracovaný projekt, který řešil umístění nové věže v prostorách kaple sv. Josefa nebyl schválen, proto byl zadán nový projekt u vídeňského architekta Flora, jehož návrh odpovídal architektuře kostela a ten vyhovoval olomoucké konzistoři, královské vládě v Opoli i utvořenému místnímu komitetu. Dne 22.4. 1861 byl položen základní kámen se slavnostním projevem a ještě do léta téhož roku byla věž vyzděna do poloviny její výšky. Vzhledem k tomu, že scházely peníze na další pokračování vyhlásila se další sbírka, na kterou slyšeli zejména mecenáši, ku příkladu Rotschild, lesmistr Exner, správce Moravec, faráři z okolních farností a zejména místní sedláci. Díky těmto štědrým dárcům i menších příspěvků prostých farníků mohla být rozestavěná věž dokončena, slavnostně předaná a dne 16.11. 1863 posvěcena. Do věže byly umístěny nově přetavené zvony, následně bylo na střeše lodě vyměněna šindelova krytina za břidlicovou a tak se stal celý kostel středem panoramatu Benešova do dnešních dnů.

Až do své smrti v roce 1887 stačil ještě se významně podílet na stavbě červené kaple, hřbitovní kaple a vysloužit si přídomek farář-stavitel P. Josef Kopetzky. (O těchto objektech jindy.)

Příště: Období I. Republiky – Děkanát v Benešově

Křížová cesta a její vývoj

Prožíváme postní dobu, z níž nám čas již nemilosrdně ukrojil první čtvrtinu. Mezi hlavní charakteristické rysy postní doby jsou m. j. pobožnosti křížové cesty, které jsou vhodným prostředkem postních příprav na Velikonoce.

Křížová cesta neboli „kalvárie“ je zpracovaný popis událostí, podle starokřesťanské tradice se koná obvykle ve formě 14 zastavení. Jsou spojena s cestou Ježíše Krista od Pilátova soudního stolce na jeruzalémské popraviště, horu Kalvárii (Golgotu), a končí uložením Krista do hrobu.

Tradiční forma této lidové pobožnosti, jejímž základem je rozjímání o Kristově utrpení, připomíná svým uspořádáním pouť. Je projevem zbožnosti, která čerpá z františkánské tradice. Její historie je však mnohem hlubší. Známy apokryf (nábožný text, který nebyl zařazen do biblického kánonu) O smrti Mariině (zřejmě z 5. století) vypráví, jak Panna Maria chodívala ke konci svého života po jeruzalémské křížové cestě, kterou šel na smrt Ježíš Kristus, a tím dala sama základ této formě modlitby.

Putování křesťanů do Svaté země bylo až do roku 1073 bez překážek. Tehdy však napadli a obsadili Palestinu Turci, kteří začali křesťany pronásledovat a zakázali jim navštěvovat posvátná místa. Roku 1342 dovolili Turci řeholi sv. Františka (františkánskému řádu) udržovat a chránit posvátné budovy ve Svaté zemi. Křesťané ale z různých důvodů nenavštěvovali Svatou zemi tak jako dříve. Každý křesťan si však nemohl dovolit takovou pouť vykonat, proto chtěli františkáni umožnit i těm, kteří se nemohli do Svaté země vydat, alespoň v myšlenkách projít místy spojenými s Kristovým utrpením. Tak se postupně zformovalo 14 zastavení křížové cesty, která měla dávat lidem odvahu a vnitřní sílu vítězit nad slabostmi, jimž se na své životní pouti nemohli vyhnout.

Františkáni se snažili získat pro věřící křesťany nějakou náhradu, aby alespoň v duchu konali se Spasitelem cestu bolestného utrpení u jeho obrazů nebo soch, které křížovou cestu znázorňovaly. Proto do všech františkánských kostelů umístili obrazy křížové cesty. Františkáni požádali Svatý stolec, aby udělil kalváriím ve františkánských kostelech stejné odpustky, které mohou poutníci v Jeruzalémě získat při každém zastavení.

Papež Inocenc XI. žádosti vyhověl a výnosem z 5. září 1686 udělil odpustky jeruzalémské křížové cesty všem františkánským kostelům, řeholníkům a řeholnímu řádu Sv. Františka z Assisi. Papež Benedikt XIV. výnosem ze dne 30. srpna 1746 dovolil zřízení křížové cesty ve všech kostelech a kaplích, pokud to dovolí diecézní biskup. Také povolil zřizování dvou křížových cest, jedné v kostele a druhé venku. Tím se křížová cesta rozšířila do celého světa a je téměř v každém kostele.

K jejich velkým šířitelům patřil františkánský mnich svatý Leonard z Porto Maurizio (1676-1751), jenž postavil na různých místech 572 kalvárií,

kromě jiných také v Koloseu, kterou posvětil 27. prosince 1750 papež Benedikt XIV. a který ji zde také poprvé vedl.

Koloseum, kde se každý rok na Velký pátek koná křížová cesta, stojí v centru Říma už skoro dva tisíce let. Bylo dokončeno roku 80 po Kristu. Mučednickou smrtí tu zahynulo mnoho křesťanů, kteří pro Krista obětovali své životy. Bouřlivé události 18. a 19. století zabránily rozvoji této tradice. Obnovil ji až papež Pavel VI. v roce 1964, jenž ji osobně vedl 14 krát. Od té doby se pobožnost křížové cesty koná v římském Koloseu každoročně.

Výjevy křížové cesty se staly velkou inspirací pro malíře, řezbáře, sochaře a další umělce. Mnohá jejich ztvárnění kalvárie patří mezi vrcholná umělecká díla. Toto téma však inspiruje i současné umělce.

Lidová pobožnost křížové cesty přetrvala staletí až do současnosti jako ověřený prostředek modlitby. Modleme se ji zbožně, s citem a vírou. Učme ji modlit se i naše děti.

Také v naší farnosti se tato postní pobožnost konaná vždy v pátek a neděli již stala zvyklostí. V posledních letech byla zpestřena nedělní účastí na jejím vedení několika skupinkami farníků. Za pozornost a zmínku stojí také tradiční letní noční křížová cesta konaná ve Zlatých Horách, která má zvláštní atmosféru poutě a které se také účastní mnoho našich farníků. Uchovejme si, prosím, tyto zažitě tradice, jež jsou jedním z mnoha nádherných kamínek, zasazených do mozaiky života naší farnosti. Předejme je jako vzácné dědictví našim potomkům.

Částečně čerpáno ze Slovenského katolického časopisu

av

POUTNÍ ZÁJEZDY V ROCE 2015

Římskokatolická farnost Dolní Benešov a MO KDU-ČSL Dolní Benešov chtějí pro naše farníky v letošním roce uskutečnit tyto zájezdy na zajímavá poutní a významná místa.

- **sobota 16.5.** – pouť Rádia Proglas a TV Noe na Svatý Hostýn, odjezd autobusu v 7:00 hod. z parkoviště u nákupního střediska v Dolním Benešově se zastávkami u Štíky, v Zábřehu atd. Cena zájezdu 200 Kč.
- **úterý a středa 19. a 20.5.** – pojedeme do jižních Čech na poutní místa a historické památky v okolí Písku. Odjezd autobusu v 5:00 hod. z parkoviště u nákupního střediska v Dolním Benešově (ve 4.50 hod. odjezd ze Zábřehu). V ceně zájezdu 1500 Kč jsou zahrnuty: doprava, ubytování, úterní večere a středeční snídaně.
- **pátek 3.7.** – tradiční pouť na noční křížovou cestu do Zlatých Hor, odjezd autobusu v 19:00hod z parkoviště u nákupního střediska v Dolním Benešově se zastávkami u Štíky a v Zábřehu. Cena zájezdu 200Kč. Mše svatá nebude, ale určitě bude adorace po skončení křížové cesty v poutním kostele.
- **úterý 28.7.** – chceme jet na Velehrad (v 9:00 mše svatá, pak prohlídka),poté do Blatnice k sv.Antonínku a zpátky přes Luhačovice. Odjezd autobusu v 5:30 hod. z parkoviště u nákupního střediska v Dolním Benešově. V ceně zájezdu 500 Kč je doprava a vstupenka na prohlídku.

Přihlašovat se můžete ihned u Terezie Kubíkové nebo Vilibalda Švančara. Čím dříve, tím lépe, jelikož při nenaplnění autobusu chceme případně oslovit okolní farnosti.

Vilibald Švančar
Předseda MO KDU-ČSL

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI BŘEZNU

Sbírka NA TV NOE

– neděle 15.3.2015

Sbírka NA OPRAVY – nové topení u sv. Martina

– neděle 22.3.2015

SVĚDECTVÍ O BOŽÍM JEDNÁNÍ

„Člověk dnešní doby věří víc svědectví než učitelům, víc zkušenosti než nauce, víc životu a skutkům než teorii“, napsal Jan Pavel II. v encyklice o misijním poslání církve (Redemptoris missio 42).

Svědectví těch, kteří se ve svém životě setkali s mocí ukřižovaného a vzkříšeného Krista a byli ochotni se o to rozdělit pro povzbuzení ostatním. Někdy jsou to životní příběhy lidí, kteří doslova prošli peklem, jindy jsou to zkušenosti obyčejnější. V každém případě nám mohou být pomocí na naší cestě za Kristem.

Příklad živé víry

Svědectví

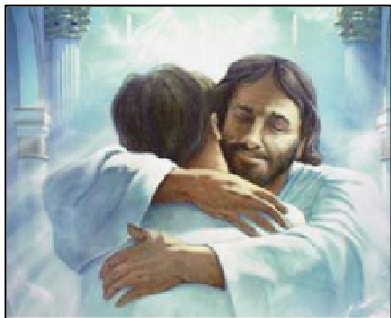
...o tom, jak jsem ve svých 28 letech potkala Boha?

Bylo to jednoho krásného letního dne, kdy jsme moje kamarádka a já cestovaly z Prahy do Budapeště. Jely jsme už několik hodin autem a bavily se o všelichem, převážně o mužích 😊. Bylo nám spolu moc dobře. V jedné chvíli naší konverzace jsme narazily na “nemoci” dnešního světa. Mluvily jsme o zraněné lásce, pocitech viny, ublížení atd. Vzpomínaly jsme na terapeutická centra, která se stávají populárními. V té chvíli mi kamarádka řekla o jednom ze svých rozhovorů s knězem. Byla katolička. Ještě dnes mi znějí v hlavě její slova - řekla: “Bylo to, jako bych mluvila přímo s Bohem”... Zнала jsem tuto dívku asi dva roky. Mladá, krásná, inteligentní holka a nějak mi to nezapadalo do mých představ o církvi a náboženství. Z dob, kdy mne maminka vodila s sebou do kostela jako malou holku, jsem si pamatovala jen staré babičky v květovaném šátku, klečící v dřevěných lavicích. Nic víc, snad jen sáček bonbónů, který sebou maminka brávala, abych tam vůbec vydržela. Přestože moji rodiče byli katolíci, komunistická ideologie udělala za léta školní docházky v mé mysli své.

Jednoho dne jsem se přece jen vydala do kostela, o kterém mi tato moje kamarádka vyprávěla. Po delší chvíli váhání jsem přece jen sebrala odvahu a vešla do zpovědnice, kterou jsem dosud znala jen z filmů. Po dlouhém rozhovoru s mnichem a poté, co mě přihlásil do kurzu katechismu, jsem se vrátila zpět do kostela. Seděla jsem v lavici a slyšela říkat sama sebe: “Ach Bože, nevěděla jsem, že skutečně jsi.” A to byl můj první, alespoň první vědomý hovor s Bohem. Přestože je tomu teprve rok, dnes si nedokážu představit život bez víry.

UVědomila jsem si, že jsem měla v životě mnoho příležitostí “potkat Boha”. Proč jsem ho tedy neslyšela? Bůh je stále s námi, ale ne jako člověk. Z lásky dává každému z nás tolik svobody, kolik jen chceme.

Víra je velký dar, který můžeme akceptovat jen když se této lásce otevřeme. Pro každého se to děje jiným způsobem. Pro mě to byla slova kamarádky, kterou jsem plně respektovala a důvěřovala jí. Ona svým milosrdným chováním k ostatním lidem svědčila o kráse a pravdivosti Ježíšových slov.

Všem ateistům, kteří se ohrazují špatnou minulostí církve, bych přála potkat někoho takového. Příklad živé víry.

Můj život se naplnil smyslem. Vždycky jsem bývala celkem spokojená a veselý člověk. Něco jsem ale postrádala.

Cestovala jsem kolem světa, vydělala jsem peníze, učila se nové věci a jazyky, měla spoustu přátel. Co je to však v porovnání s vírou? A tak dnes Bůh je v úplném

středu mého života. Ne na jeho okraji a ne pouze když "je čas", ale stále se mnou. Právě ON je v mém životě nenahraditelný a stálý.

Kéž i já sloužím jako příklad jeho lásky. Jana

(www.katolik.cz)

První pátky v měsíci

V lednovém Nedělníčku jsme si mohli přečíst první svědectví, s názvem „Dar víry a **9 prvních pátků**“.

O 1. postní neděli jsme z pastýřského listu otce biskupa také slyšeli výzvu, abychom využívali **první pátky** k růstu osobního vztahu k eucharistickému Kristu.

Připomeňme si skutečnosti, týkající se těchto pátků a oživme si je ve své paměti.

Víme, že první pátky v měsíci jsou zasvěceny Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše. Ale víme proč?

V druhé polovině XVII. století se Pán Ježíš zjevil francouzské mystičce Markétě Marii Alacoque (*její životopis bude v říjnovém čísle*), a předal jí poselství, které v našem životě víry může mnohé změnit.

Během setkání Pán Ježíš předal sestře Markétě Marii sliby nasměrované ke ctitelům Jeho Srdce.

Přislíbení Spasitelova, která učinil sv. Markétě Marii Alacoque a těm, kteří zbožně uctívají Jeho Srdce.

1. Dám jim všechny milosti potřebné pro jejich stav.
2. Vnesu pokoj do jejich rodin.
3. Potěším je v jejich trápeních.
4. Budu jim v životě bezpečným útočištěm, zvláště v hodině smrti.
5. Vyleji hojnost požehnání na všechno jejich konání.
6. Hříšníci najdou v mém Srdci zdroj milosti a nekonečné moře milosrdenství.
7. Lhostejné duše se stanou horlivými.
8. Horlivé duše dosáhnou velké dokonalosti.
9. Požehnám také domům, kde bude vystaven a uctíván obraz mého Nejsvětějšího Srdce.
10. Kněžím dám dar, že obrátí i nezatvrzelejšího člověka.
11. Jména těch, kteří tuto úctu šíří, budou zapsána v mém Srdci a nikdy z něj nebudou vymazána.
12. Všem, kteří budou přijímat svaté přijímání na první pátek v měsíci nepřetržitě po devět měsíců, slibuji milost pokání při umírání: nezemrou v nemilosti ani bez svátosti. Mé Srdce jim bude bezpečným útočištěm v posledních chvílích života.

Zaslíbení, především poslední z nich, nelze chápat jako pověru či jako laciný recept, jak "spolehlivě" dosáhnout nebe. Máme je chápat a vykládat na základě Písma svatého a učení církve. Zaslíbení jsou součástí božské pedagogiky: Ježíš chce tímto způsobem k sobě přitahovat lidská srdce. To, co Pán žádá, je naše láska, celý náš život, naše předsevzetí k hlubokému křesťanskému životu. Proto církev úctu k Srdci Ježíšovu vždy doporučovala doporučuje.

SVĚTEC MĚSÍCE

SVATÁ KUNHUTA (KUNIGUNDA)

císařovna a řeholnice OSB

3. března, připomínka

Narodila se kolem roku 980
v Lucembursku.

Zemřela 3. března 1033 nebo 1039.
Je patronkou bavorské diecéze,
těhotných žen, dětí, nemocných

Znázorňována je vždy v císařském
oděvu, někdy s vdovským závojem.

Další atributy jsou:
kniha, koruna císařská,
kostel - model bavorského dómu,
radlice, řecký kříž, řeholnice.

PŘI ÚSILÍ O SVATOST NEMOŽNÉ MOŽNÝM

Byla dcerou hraběte Sigfrida a jeho manželky Hedviky. Vychovávána ve zbožnosti vynikala křesťanskými ctnostmi. S věkem dospívání rostlo její přání sloužit Bohu po celý život v panenské čistotě. Rodiče jí vybrali za manžela Bavorského vévodu Jindřicha a tomu ještě před sňatkem řekla o svém úmyslu a zaslíbení Bohu. Zbožný Jindřich schválil její úmysl a sám se Bohu zavázal slibem trvalého panictví. Na připomínku upřímné vůle k celibátnímu životu daroval po sňatku Kunigundě drahocenný kříž, kterého si velmi vážila. Jejich zvláštní manželství bylo projevem Boží milosti a důkazem, že i taková asketická cesta je z lásky k Bohu možná. Oba, Kunigunda (či Kunhuta) i Jindřich zůstali svému slibu po celý život věrni a žili spolu ve svaté nadpřirozené lásce. Bylo to významnější o to, že Jindřich byl v Cáchách 3. 9. 1002 zvolen německým králem a jeho žena v Paderbornském chrámě pak prohlášena královnou. Tím vzrostla její moc konat dobro a potírat zlo.

Jejich moc vzrostla ještě víc, když Jindřich podrobil zpupné Lombardsko a přijel do Říma, kde 14. 2. 1014 byl Benediktem VIII. korunován za Římského císaře a Kunigunda se tam stala císařovnou. Víme, že už v Německu budovala chrámy, kláštery, domy křesťanského milosrdenství a sama zhotovovala pro svatyně bohoslužebná roucha.

Aby k Boží cti a slávě mohla být co nejvíc štědrou, sama se co nejvíc uskromňovala a žila ve značné pokoře.

Léta štěstí vystřídal období zkoušek, o které se postarali zlomyslníci rozvířením pomluv o nepravdivé Kunigundině nevěře. Pro císaře to byla rána a Kunigunda vědoma si své nevinu na ně nedbala a mlčela. Pomluvy se však rozrůstaly, císaře znepokojily a obecnému pohoršení bylo zapotřebí udělat přítrž.

V té době byla právním prostředkem tzv. ordálie neboli "Boží soud", pro který se rozhodli. Podle apoštolské stolice při většině ordálií šlo o pokoušení Boha, ale zde šlo o čest jemu zasvěcených osob, které měly vliv na mravní život ostatního lidu a o skutečné pohoršení, proto nešlo o pokoušení, ale o projev důvěry. Středověké soudy toho druhu se zakládaly na pevné víře a důvěře, že Bůh nedopustí, aby na světě nevinnost podlehla i když by měl v její prospěch zakročít zázrakem.

Bylo rozhodnuto, aby Kunigunda kráčela 15 kroků bosýma nohama po rozžhavených radlicích. Provázena císařem, knížaty, svědky a zástupem lidu účastnila se předem mše svaté, při níž přijala Tělo Páně a pak nad ní kněz vykonal předepsané modlitby a byly učiněny přípravy k provedení právní očisty pomocí devíti rozžhavených radlic v těsné řadě. S pevnou myslí po nich císařovna bosky přešla bez nejmenších popálenin. Lid se rozjásal a velebil Boha i ctnost milované císařovny, které si ještě víc vážil a císař ji veřejně odprosil za podezření, které bylo zázrakem vyvráceno.

Po nějaké době Kunigunda těžce onemocněla a v nemoci udělala slib, že, pokud se uzdraví, založí klášter panen s benediktinskou řeholí. K uzdravení došlo a klášter vystavěla v Kaufungách v Hesensku, poblíž Kaselu. Před jeho dokončením zemřel její manžel Jindřich II., později prohlášený za světce. Když umíral, ještě znovu potvrdil zachování panenství Kunigundy. Ta pak ve výroční den úmrtí manžela nechala klášter posvětit. Při slavné bohoslužbě obětovala částku svatého kříže. Po evangeliu přistoupila k oltáři, odložila korunu, císařský plášť i všechny své šperky. Dala si ostříhat vlasy, oděla se v černé řeholní roucho a od biskupa přijala závoj a prsten jako znak svého zasnoubení se s Kristem. Od té chvíle žila pokorně v klášteře a ničím se nelišila od ostatních sester. Žila o prosté stravě, konala uložené práce, spala krátce na tvrdém lůžku. Ráda posluhovala nemocným sestrám a těšila je.

Po 15ti letech služby v klášteře těžce onemocněla a skromně se připravovala na smrt. S prosbou o uložení vedle bratra a pána, jenž ji volá k sobě do nebe, zesnula. Byla proto pohřbena v Bamberském chrámě po boku svého manžela. Divy byla oslavena za života i po smrti a proto byla papežem Inocencem III. v roce 1200 prohlášena za svatou.

Malý příběh k velkému zamyšlení

Moudrý tesař

Dva bratři, kteří žili na farmě vedle sebe, se pohádali. Po čtyřiceti letech, co takto vedle sebe hospodařili, dělili se o stroje, pracovní sílu a materiál a používali vše podle toho, jak kdo potřeboval, to byl první vážný konflikt, kvůli kterému se jejich spolupráce rozpadla.

Začalo to malým nedorozuměním, pak se z toho vyvinula hádka, nakonec si vyměnili pár hořkých slov a poté následovalo několik týdnů ticha.

Jedno ráno někdo zaklepal na dveře staršího bratra. Za dveřmi stál muž s tesařským nářadím. „Hledám práci na několik dnů. Nemáš něco, s čím bych mohl pomoci?“ řekl.

„Ano, mám pro tebe práci“ odpověděl bratr. „Podívej se na ten potok u tamhleté farmy. Je to farma mého souseda, vlastně je to můj bratr. Ještě před týdnem na tom místě byla louka, ale on pak uvolnil hráz a teď... teď je tu tento potok. Možná to udělal, aby mne naštvál, ale já mu ukážu. Vidiš tu hromadu dříví u stodoly? Chci, abys mi postavil plot 2,5 metru vysoký, abych se už nikdy nemusel dívat na jeho pozemek a do jeho tváře.“

Tesař řekl: „Myslím, že tomu rozumím. Ukaž mi, kde máš hřebíky a já to pro tebe udělám“

Starší bratr musel na celý den odjet do města. Pomohl tesaři připravit materiál a pak vyrazil. Tesař celý den tvrdě pracoval, vyměřoval, řezal a zatloukal. Když se farmář při západu slunce vrátil, tesař právě skončil. Ke svému velkému údivu tam nestál žádný plot, ale most. Most, který spojoval oba břehy potoka. Byl opravdu dobře postaven. Soused, farmářův mladší bratr, přecházel most s nataženou rukou.

„Jsi opravdu přítel, když jsi nechal postavit tento most po tom všem, co jsem ti řekl a udělal.“ Oba bratři se sešli uprostřed mostu a podali si ruce. Když se obrátili, tesař sbíral své nářadí do brašny. „Počkej, zůstaň ještě několik dní. Pokud chceš, mám pro tebe ještě jinou práci,“ řekl starší bratr.

„Rád bych zůstal,“ odpověděl tesař, „ale musím postavit ještě mnoho takových mostů.“

PRO ZASMÁNÍ

„Ta tvoje horečka nás připravila o dům!“

Jde misionář Grónskem a potká dva Eskymáky, kteří táhnou uloveného tuleně od moře. Dívá se, jak se s ním pachtí, pak mu to nedá a zeptá se jich:

„Poslyšte, proč toho tuleně táhnete za ocas? Vždyť vám to jde proti srsti strašně špatně. Zkuste ho vzít za hlavu, po srsti vám to půjde lépe.“

Eskymáci ho poslechnou a vezmou tuleně za hlavu. Táhnou, táhnou, po chvíli se jeden z nich otočí na druhého a říká:

„Poslyš, ten misionář asi vážně bude chytrej člověk. Ono nám to jde opravdu mnohem líp.“

„Líp? To jo!“ vyprskne druhý. „Ale podívej se – táhneme ho zpátky k moři!“

Ptali se kloučka ze školky, který den v týdnu má nejraději.

„Sobotu,“ vyhrkne chlapec „... Proč sobotu?“

„ Protože v sobotu nemusím jít ani do školky, ani do kostela.“

Jeden kněz navštívil druhého, když se zrovna modlil breviář, , a překvapeně mu říká: "Ty se modlíš breviář a při-tom kouříš ?"

"No ano, ale já to mám povoleno od biskupa," odpovídá tázaný.

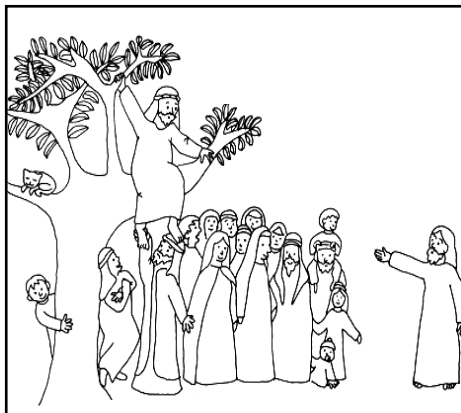
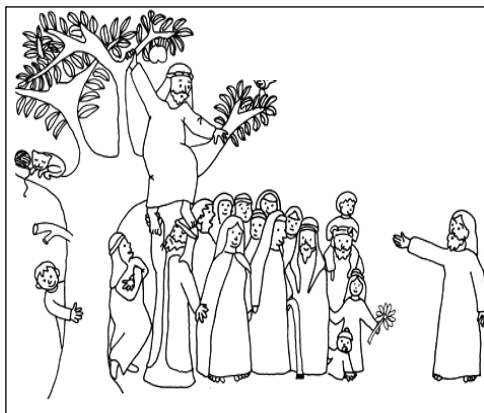
Zkrátka ho navštíví znovu a říká mu: "Tak já jsem se ptal biskupa a ten mi to nepovolil."

"A jak ses ptal ?"

"Jestli smím kouřit, když se modlím breviář, a biskup mi odpověděl, že by to bylo neuctivé."

"Tak to ses zeptal špatně. Já jsem se zeptal, jestli se smím modlit, když kouřím, a biskup mi řekl, že ano, že dobře využij tento čas."

Dětem – najdi 7 rozdílů

!!! SOUTĚŽ !!!

**DOPLŇOVAČKA - Tajenka skrývá část lidové pranostiky:
V březnu sedlák (tajenka), ale kabát ještě nesundává.**

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
K	K	K	K	K	K	K	K	K	K	K	K	K

1. části kostry, 2. svazek květin, 3. mužské jméno, 4. část saka, 5. kouřovod, 6. velké myši, 7. jednotky chůze, 8. malý strom bez kmenu, 9. pomluvy, 10. ničit, 11. dívčí jméno, 12. opracovávat železo kladivem, 13. hospodářské zvíře.

Své odpovědi vhodte do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete emailem nas.nedelnicek@seznam.cz nejpozději do neděle 29. března !!!

Správná odpověď z minulé soutěže:

Tajenka minulé doplňovačky zní „PRO POLE ŠKODA“. Z 18. správných odpovědí, (7 z D. Benešova, 10 ze Zábřehu, 1 přespolní / 16 v krabičce a 2 elektronicky/) vylosoval pan farář tyto výherce: **1. cena** – kniha – **Maxmilián Kocur** 8 let - Dolní Benešov; **2. cena** – Omalovánka s příběhy – **Simona Halfarová** 6 let – Zábřeh; **3. cena** - magnetická záložka – **Jiří Hrnčíř** 3.B Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

Obrázkové čtení o odpuštění

Návrat marnotratného syna (Lukáš 15)

JEDEN MĚL 2 . JEDNOHO MLADŠÍ ŘEKL ,

ABY MU DAL JEHO DÍL . POTÉ DO DALEKÉ ZEMĚ, A TAM VŠECHNY

 ŠPATNÝM ZPŮSOBEM . NEZBYLO MU VŮBEC NIC. PAK V TĚ ZEMI

ZAČAL . NAŠEL PRÁCI U JEDNOHO - TEN HO POSLAL

PÁST . ALE I TAK TRPĚL . ZAČAL MYSLET NA SVĚHO ,

U KTERÉHO MU NIC NESCHÁZELO. ROZHODL SE ZPĚT K A

 HO, ABY MU ODPUSTIL A PŘIJAL HO ALESPŮŇ JAKO .

KDYŽ UVIDĚL, ŽE SE JEHO VRACÍ, VYŠEL MU

A HO. HO POŽÁDAL O ODPUŠTĚNÍ A PŘIJETÍ DO

ALE SE A NECHAL VYSTROJIT VELIKOU .

SVĚMU DAROVAL A NOVÉ . KDYŽ SE VRÁTIL

STARŠÍ Z A VŠE UVIDĚL, VELMI SE . AVŠAK

 MU ŘEKL: "SYNU, TY JSI STÁLE A VŠE, CO MÁM, JE TVÉ.

MÁME PROČ SE . TVŮJ BRATR BYL MRTEV A ZASE ,

ZTRATIL SE, A JE NALEZEN".

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na březen 2015

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	2.3.	17.30	Za + manžela, rodiče z obou stran a za živé rodiny	
Út	3.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	4.3.	17.30	Za Josefa Dombka, dvoje + rodiče a přízeň	
Čt	5.3.	17.30		
Pá	6.3.	6.30		
Pá	6.3.	Záb 17.30	Za Emu Diehlovou – měsíční	
So	7.3.	7.00	Za + Hedviku Kostřicovou, manžela a za živou rodinu	
Ne	8.3.	7.00	Za Josefu Večerkovou, manžela, syna, dceru, vnuka a dva zetě	
Ne	8.3.	Záb 8.30	Za Maxe Vlčka (nedož.90 let), za tři + bratry, rodiče Vlčkovy ...	
Ne	8.3.	10.00	Za členy Živého růžence	
Po	9.3.	17.30	Za + Josefa Kuchaře, sestru, švagra, za + neteř Jarmilu ...	
Út	10.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	11.3.	17.30	Za + manžela Wernera Steffka, rodiče z obou stran, zetě a duše...	
Čt	12.3.	17.30	Za Josefa Kuchaře (nedož.100 let), manželku, rodiče a souroz...	
Pá	13.3.	Záb 17.30		
So	14.3.	9.00	Za nemocné naší farnosti (pomazání nemocných v kostele)	
Ne	15.3.	7.00		
Ne	15.3.	Záb 8.30	Za Arnošta Hlubka, manželku a duše v očistci	
Ne	15.3.	10.00		
Po	16.3.	17.30	Za Rudolfa Vojvodu, rodiče z obou stran, za živou a + rodinu	
Út	17.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	18.3.	17.30	Za + Josefa Weczerka, syna, dvoje rodiče a přízeň	
Čt	19.3.	17.30	Za živé a + členy Bratrstva sv. Josefa	
Pá	20.3.	Záb 17.30	Za Huberta Klučku (nedož.90 let) a za živou rodinu	
So	21.3.	7.00		
Ne	22.3.	7.00		
Ne	22.3.	Záb 8.30	Za dvoje + rodiče a přízeň	
Ne	22.3.	10.00	Za + bratra (nedož.85 let), za švagra a rodiče	
Po	23.3.	17.30	Za rodiče Kostřicové, Slivkové, za jejich děti a živou rodinu	
Út	24.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	25.3.	17.30	Za Josefa Vítka a rodiče	
Čt	26.3.	17.30	Za Emila Osmančíka, dvoje rodiče a zetě	
Pá	27.3.	Záb 17.30		
So	28.3.	7.00		
So	28.3.	ČK 16.00	Na poděkování P.Bohu za dar zdraví, za + manžela a + rodiče	
Ne	29.3.	7.00		
Ne	29.3.	Záb 8.30	Za Eriku Thiemlovou, manžela, dvoje rodiče a přízeň	
Ne	29.3.	10.00		
Po	30.3.	18.00	Za Jindřicha Vitáska, manželku, dceru a dvoje rodiče	
Út	31.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	1.4.	18.00	Za + syna, dceru, manžela a za živou rodinu	
Čt	2.4.	18.00	Za + Milana Manderlu (nedož.50 let)	Zelený
So	4.4.	19.00	Na poděkování P.Bohu za 60 let života, za dar zdraví, prosba ...	Bílá
Ne	5.4.	7.00	Za + Gottfrieda Kosku a za duše v očistci	B.Hod
Ne	5.4.	Záb 8.30	Za Bruno Pačku, manželku, dvoje rodiče, sourozence a přízeň	B.Hod
Ne	5.4.	10.00	Za + Ericha Jiřka, manželku a syna	B.Hod

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin
příjemné, pokojné a sváteční chvíle.

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P.Mgr. Pavel Kuchař, farář, Věra Dudová, Marie Ohrálová
email: nas.nedelnicek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

Zapsáno do evidence periodického tisku Ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917.